

Kunglig potatisfest. Finurig dialog och fartfyllda musiknummer skapar en underhållande och upplysande pjäs om en ofta underskattad rotknöl. Fransmannen Parmentier (Maria Udd) lyckas få tillstånd att odla potatis av kung Ludvig XVI (Joel Forsbacka) och Marie Antoinette (Lina Ekblad). FOTO: FRANK A UNGER

Lekfull historia om knölen i vår vardag

RECENSION. "Potatisrebellerna" på Wasa Teater är en rolig och informativ föreställning om 500 år av europeisk potatishistoria.

Under den drygt timmeslånga föreställningen "Potatisrebellerna", vars målgrupp är barn i lågstadietåldern, får man veta en hel del om potatisens brokiga och långa väg från Anderna i Peru till våra matbord.

Egentligen skulle den spanska erövraren Pizarro på 1500-talet hämta guld från Sydamerika, men i stället var det en oansenlig och inte speciellt vacker rotknöl som blev den dyrbaraste lasten. Med potatis som tillskott i den annars väldigt vitaminbristande skeppsdiäten klarade sig besättningen på hemvägen undan skörbjugg, och så börjar den europeiska potatishistorien.

Under en lång tid möttes den nya maten med en stor dos skepsis. Kan en god kristen faktiskt odla och äta potatis? Vilken del av växten ska man äta? Är det en sallad?

UNDER NÅGRA TOKROLIGA SCENER, som orsakar stor munterhet i den unga publiken, beskriver skådespelarna hur en onödigt självsäker hushållerska (Joel Forsbacka) råkar förgifta drottning Elisabeth (Maria Udd) med potatisblast, till den spanska kockens (Lina Ekblads) stora förfäran.

Skådespelarna hoppar in och ut ur multipla roller med bravur och energi. De väl genomförda musikinslagen blandar friskt humor med kunskap. Fakta om potatis är långt mycket mera underhållande än

Potatisen kommer från Peru. Francesco Pizarro (Joel Forsbacka) hämtar potatis från Anderna till spanska kungen Carlos V (Maria Udd). Lina Ekblads hovmedlem illustrerar resans längd på en jordglob som liknar en potatis. FOTO: FRANK A UNGER

man vid första anblick kunde tro. Scenografin består av en serie trälådor som för tankarna till potatisförvaring, men som genom några enkla förflyttningar och lite fantasi förvandlas till allt från båt till tron. Bakgrunden består av en stenvägg med en välvd öppning som agerar projektyta för såväl hav och landsbygd som slottsmiljöer. Det är både vackert och välfungerande. Agneta Lindroos har regisserat många fina barnpjäser och också i "Potatisrebellerna" åstadkommer

hon en lekfull stämning som smittar av sig i publiken. Redan från början av pjäsen rivs den så kallade fjärde väggen och skådespelarna talar direkt med de unga åskådarna, som på barns sätt svarar med frimodig entusiasm. Dialogen är till stora delar rimmad, vilket bidrar till det komiska i pjäsen. Ett hälsosamt mått bajs-humor slår heller inte hål i sidan. "Potatisrebellerna" handlar inte enbart om mat, utan det är även en berättelse om hur monarkerna i historien har format både värld och var-

TEATER
"Potatisrebellerna"
 Författare: Magnus Lindman.
 Regi och koreografi: Agneta Lindroos
 Skådespelare: Maria Udd, Lina Ekblad, Joel Forsbacka
 Scenografi och kostym: Marcus Olson
 Musik: Ralf Nyqvist
 Mask och peruk: Anna Vesterback
 Ljus: Kristoffer Svenn
 Ljud: Dennis Lindén
 Projektioner: Frank A Unger, Kristoffer Svenn, Marcus Olson
 Wasa Teater den 6 april 2022.

"Skådespelarna talar direkt med de unga åskådarna, som på barns sätt svarar med frimodig entusiasm"

dag. Hade Pizarro rest till Peru utan kungliga påbud och finanser? Och om inte fransmannen Parmentier hade lyckats charma in potatisen i det franska kungahuset, vad hade då varit basmat i dag? Pjäsen leker också litet med koncepten massa och individ. En potatis kommer sällan ensam, konstaterar skådespelarna på scenen. Ändå är ingen potatis den andra lik, utan liksom snöflingor (eller människor) är varje enskild potatis unik.
Maria Kallio